Robert Fulghum

ZBYTEK PŘÍBĚHU

/skoro/

ARGO

Robert Fulghum

ZBYTEK PŘÍBĚHU
/skoro/

ARGO

Součástí knihy Roberta Fulghuma Třetí přání II: zbytek příběhu (skoro) bylo v prvním vydání také CD s hudbou Barbary Lamb. Hudební nahrávku si nyní můžete zdarma stáhnout na adrese http://www.argo.cz/tretiprani.

Přeložili Lenka Fárová a Jiří Hrubý

Third Wish II
The Rest of the Story, Almost
© Argo, 2010
Copyright © by Robert L. Fulghum 2005
Music © by Barbara Lamb 2005 (The Waltz of Strangers co-written with E. Scott Esbeck)
Illustrations © by Margaret Allen Dougherty 2005
Graphics as a part of the text © by Barbara Witt 2005
Translation © Lenka Fárová a Jiří Hrubý, 2005

Claude Monet, Waterlilies, oil on canvas, 1915
Reproduced with permission from: Portland Art Museum, Oregon.
Helen Thurston Ayer Fund Purchase.

ISBN 978-80-257-0248-2 (váz.)
ISBN 978-80-257-1352-5 (e-kniha)

Třetí část

MILUJEŠ MŮJ KLID, ALE CO KDYŽ SE POHNU?

AUTOROVO VĚNOVÁNÍ

Tato kniha je pro tebe, kdo mi scházíš;
pro tebe, i když se naše cesty nikdy nezkřížily;
pro tebe, kdo v mém životě pořád ještě nejsi;
i tak je tato kniha pro tebe,
protože vím, že někde být musíš.

Mnohokrát jsem se vydal jinou Cestou,
abych se dostal do míst, kde snad jsi i ty.
Ohromnou lodí jsem plul do Anglie,
nočním vlakem jel do Barcelony,
po poutní cestě obešel ostrov Šikoku.

Hledal jsem tě v Monetově zahradě v Giverny,
v Blackwellově knihkupectví v Oxfordu,
v galeriích města Vídně,
ve Zlatém tulipánu v Amsterodamu,
v rouenské katedrále.

V Santa Fé o loňských Vánocích…
I tam jsem tě hledal.
Na jaře na ostrově Krétě…
I tam jsem tě hledal.
Kde jsi?

Najdu tě vůbec někdy?
Hledáš i ty mě?
Přijď. Najdi si mě.
Z této knihy pochopíš, kde jsem.
Tato kniha je pro tebe.

B. Lee Kraleek

ALLYSON OCTAVIA O'RILEYOVÁ – Alice – je u kadeřníka: nechává si bílé vlasy přebarvit na černo. Po návratu hodlala v Seattlu pobýt jen krátce. Bez ohledu na další vývoj té „špionské historky" se chtěla co nejdříve vypravit do Japonska a v říjnu pak na Krétu. Ale nejdříve ty vlasy. Na černo. A na krátko.

Její setkání s Alexem a Max-Polem otevřelo dveře, které nechávala zavřené. Dveře mužskoženské. Celý dnešní den přemítala o nových jménech, která by při procházení těmi dveřmi mohla použít: zatím ji napadly Padova, Ális, Mády, Andalusie a Cid Ártha.

Ale proč ne taky jména mužská? Její kamarád Zenkiči, ten herec divadla kabuki, s tím nemá vůbec žádný problém – používá ženská jména a na jevišti hraje ženské postavy. Tak proč by si ona nemohla dát mužské jméno?

Když už si nechává bílé vlasy přebarvit na černo, tak proč se také nenechat ostříhat? Ostříhat velmi na krátko, na kluka. A jak jí vlasy budou odrůstat, bude mít černobílý účes. Unikát.

NA KRÉTĚ KOSTAS LIAPAKIS hraje nesmírně soustředěně vrhcáby a křičí na padající kostku „ne, ne" (ANO! ANO!). Když mu umřela matka a „bratranci" Alex a Max-Pol odjeli, říkal si, že ho štěstí opustilo. Ale dnes už je zase zpátky ve hře – teď ne a ne prohrát. Je pánem hrací desky, kostky i štěstí. Líbá kostku, směje se a háže znovu. ANO! ANO!

V ATHÉNÁCH MARIA MICHAELIDISOVÁ, partnerka Polydory Vlachu, našla na Polydořině psacím stole fotografii Max-Pola Millaye. Dívá se na ni, jako by ho chtěla uhranout – žárlí a závidí. Nahlas říká: „Přeju ti jen to nejhorší." Otáčí fotografii, plivne si na prst, napíše jím písmeno X a vrací fotografii na stůl. „Tak. Drž se stranou, drž se stranou a nic se ti nestane."

V TOKIU JAPONSKÝ CÍSAŘ truchlí nad hořem korunního prince, svého milovaného syna a dědice. Korunní princezna mu nedala syna. Pravda, narodila se jí dcerka. Jenže žena se nemůže stát následnicí trůnu. Nebo snad ano?

Císař a jeho syn truchlí nad společným dilematem; oba se tak jako celý japonský národ ocitli v pasti mezi tradicí a budoucností. Jak předělat osud?
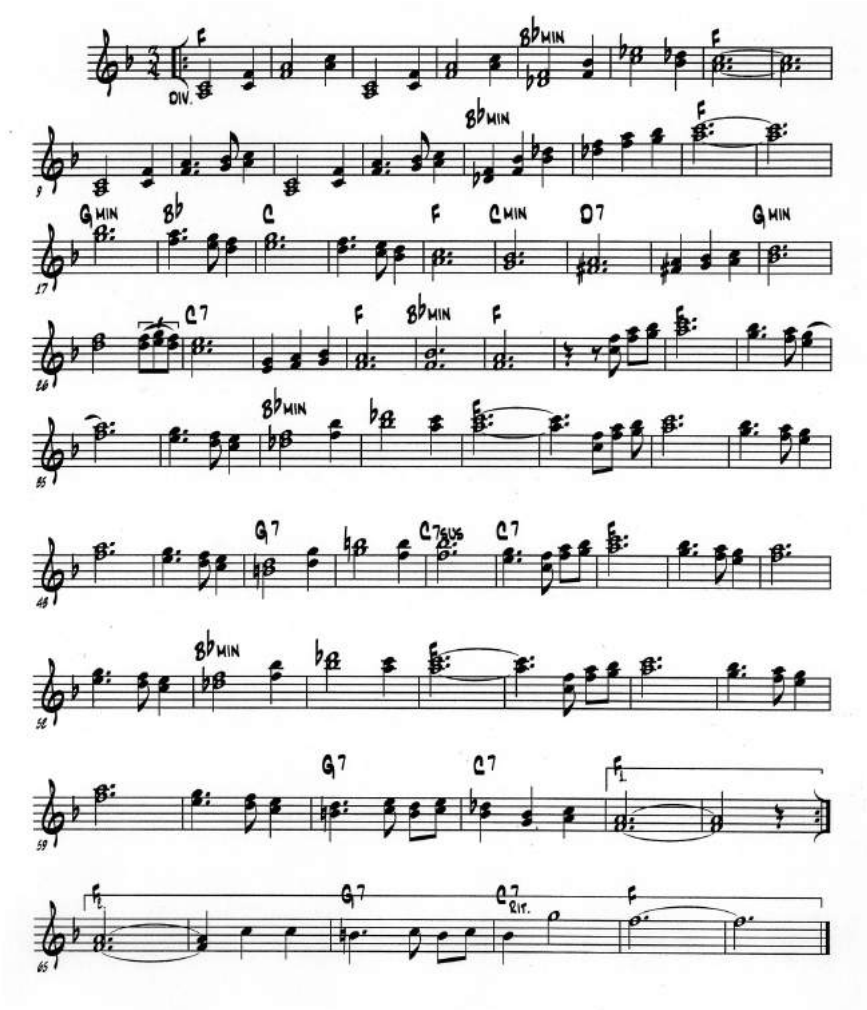
V KJÓTU si dva císařovi poddaní – Morioka a Iwai Hanširó XII. – kladou tutéž otázku, ovšem na daleko nižším stupínku. Morioka si láme hlavu tím, jak by se starobylé japonské tetování, které je uměleckým oborem, mohlo přizpůsobit moderní posedlosti naprosto triviálním zdobením těla. A herce Macuie Zenkičiho zase každý den trápí, jak tradiční divadlo kabuki skloubit s vkusem moderního Japonska.

V ZÁKULISÍ čekají, až na ně přijde při naplňování osudu řada: Jackson „Bábú“ O'Rourke, Nelson Bellingham, Indie-co Millayová a komtesa Macaroni. Duch Edwarda Leara, anglického nonsensového básníka, bude vyvolán při přídavcích.

V TÉŽE CHVÍLI JE ELLIOT BROWNELL alias „Wonko“ v Thruppu ve své hospodské kanceláři zvané „Loď“ a přemítá o pozvání na večeři, jehož se mu dostalo od Max-Pola a Alexe. Proč ho zvou? Co po něm chtějí? Má být za Wonka Úchyla, Wonka Rozumného nebo prostě přijde jen jako Elliot? Anebo jako všichni tři najednou? O čí společnost ti dva pánové asi stojí?

MAX-POL MILLAY A ALEX XENOPULUDAKIS jsou na Oxfordském vodním kanále na palubě Ariadny; nevyhnutelný rozhovor, který oba čeká a kterému se tak dlouho vyhýbali, je na spadnutí.

Vůbec nejzelenější valčík

14 DVA MUŽI NA PALUBĚ

„Díky Alici muži chtějí porušovat pravidla. Kvůli Alici se vám chce měnit plány, dopouštět se nepředložeností a prostě se chovat ledabyle.

Alice vás přinutí s potěšením vzpomínat na vaše společné zážitky, k nimž ovšem nikdy nedošlo, i když dojít mohlo…“

Tohle Alex nahlas nevyslovil. Měl to zapsané ve svém vnitřním deníku. Občas si ty věty oprašoval, aby je někdy někomu řekl. Ale teď ještě ne. A už vůbec ne Max-Polovi.

Některé pravdy nikdy nesmějí zaznít.

A navíc… – když ho Max-Pol vyzval: „povídej mi o těch dvou týdnech strávených s Alicí“, byl to jen takový vágní dotaz, jeden gentleman vyzval druhého. Byla to nabídnutá možnost, v žádném případě výslech.

V podvečerním světle – ve stínu, jímž probleskuje slunce – krásného květnového dne sedí s Alexem na zádi Ariadny; přemítavě upíjejí z Alexovy poslední lahve řeckého vína z černých hroznů *ajorjitiko* z kraje Nemea.

Propluli zdymadlem v Duke's Cut a teď se pěšky vrátí na večeři – do hostince U pstruha. První den plavby se vydařil. Max-Pol velmi záhy pochopil vše potřebné ohledně kanálu, lodě i jejího kapitána. Vysprchoval se a převlékl do čistého. Příjemně se jim sedí, jsou nachystaní na rozhovor, ale ani jeden nechce začít.

Vzduch je vlahý a klid je jakoby ještě podtržen hřměním, které se ozývá z mraků pomalu se sunoucích od vzdálených vrchů Cotswolds. Občas naruší poklid vznášející se nad kanálem tři divocí kačeři – hlučně napadají malou kachnu a její pípající káčátka, která nikdy nevydrží pohromadě. Ptačí láska má do něhy daleko.

Jakmile byla hladina zase jako zrcadlo, celá krajina se v ní odrážela vzhůru nohama; součástí obrazu byli i Max-Pol a Alex na Ariadně. Klid do sebe svou silou vtahoval myšlenky i rozhovor. Po většinu času oba muži mlčeli.

Nejvíc mysleli na Alici. Oba ji znají úplně jinak – jedinečným způsobem za jedinečných okolností. A oběma z Aliciny knihy života scházejí dlouhé kapitoly.

Ráno odjela. Teď oba muže čeká společný týden na Oxfordském kanále. Samozřejmě se tomu nevyhnou: o Alici se prostě mluvit bude.

„Tak jak jste se tu s Alicí měli?“ zeptal se Max-Pol.

„Nó…,“ zahájil svou zpověď Alex. Jako obvykle toto citoslovce znamenalo, že jednak o tom může pojednat velmi zeširoka, jednak že nechce trpělivost posluchače neúměrně přepínat. Alex hlavně nechtěl Max-Pola ranit. Nemohl mu říct celou pravdu a nic než pravdu. Alex byl Max-Polovi vděčný, že se ho nezeptal konkrétně – zejména že mu nepoložil otázku, která by vedla k nejasnostem ohledně toho, co se vlastně mezi ním a Alicí stalo.

Některé pravdy nikdy nesmějí zaznít.

Alex s Alicí spal.

Milovali se.

Jenže oba tyto výrazy jsou matoucí a nepřesné a reálné situaci neodpovídají. Ano, oba spali v téže posteli. Ano, už napořád mezi nimi vznikla láska. Ano. Ale k sexu nedošlo, i když byli v té posteli nazí. Takovíhle milenci tedy nebyli. A nikdy nebudou. Ale v hloubi duše oba věděli, což je stav nepojmenovatelný; jedinečné souznění. Jak by vůbec Alex mohl tohle někomu vysvětlit? Kdo by tomu uvěřil?

„Nó,“ zopakoval to Alex ještě jednou a mlčel dál. Bál se, jak by si Max-Pol mohl dlouhé mlčení vysvětlovat, a zároveň nechtěl říct zbytečně moc, a tak provedl bleskurychlý úkrok stranou. „*Ty* mi vykládej o Alici,“ požádal Max-Pola. „Znáš se s ní déle, i když na dálku, ta vaše hra na svědka, ale když tu byla, já si prostě nemohl nevšimnout, že mezi vámi existuje jakási *blízkost*. Jak to říct co nejjednodušeji… Začíná mezi vámi vznikat něco vážnějšího… že by třeba láska?“

„Kdepak,“ohradil se Max-Pol. „Ani náhodou.“

„A jak to tedy je…?“

„Ty jsi s ní, Alexi, teď byl dva týdny. Musí ti být jasné, že vztah s Alicí není nikdy úplně normální. Z té schůzky na nádraží Waterloo jsem odcházel s vědomím, že mě to k ní silně přitahuje. Nechtěl jsem to, nepočítal jsem s tím, ale prostě to tak bylo. To s tím svědkem bylo najednou celé vzhůru nohama. Ničilo mě to, vlastně jsem byl zklamaný.“

„Proč?“

„Před tím nádražím se zdálo, že jsou naše cesty rovnoběžky. Ale po Waterloo se začaly sbíhat. Vystihl jsi to výborně – blízkost, sbližování. Už jsme nebyli svědky. Spíš účastníky. Do Seattlu jsem letěl s tím, že se hned zase vrátím a něco se z toho dál vyvine. Přiznávám, že se pocity ve mně dost svářily, ale…“

„A dneska?“

„Dneska jsem totálně vykolejený, vyjukaný, sešel jsem z cesty. Něco z toho. Na vině ale není jen Alice.“

„Kdo tedy? Snad ne já.“

„Jasně že ne. Tu osobu neznáš. Dřív než o Alici ti musím povědět o sestřenici.“

„O sestřenici?“

„O sestřenici. Jmenuje se Indie-co.“

„Cože? Sestřenice? Jmenuje se Indie-co?“ Alex byl dost překvapený – obočí mu vyjelo vzhůru.

„Moje teta, její matka, jí prostě dala jméno Indie, a když se to dozvěděli příbuzní a známí, reagovali úplně stejně jako ty: ‚Cože?‘ Od té doby jsme jí v širším rodinném kruhu prostě říkali Indie-co. Celým jménem se jmenuje Indie Iris Millayová.“

„Aha,“ řekl Alex. „Víš, že Iris je řecké jméno? Bohyně duhy, posel od bohů. Homér se o ní zmiňuje v Iliadě.“

„Pro mě spíš byla poslem od ďábla. Určitě jsi takovou holku zažil taky – holku, co honí kluky, hned jak se naučí chodit. A kluci reagovali, protože byla modrooká zrzka, pihovatá, drzá a navíc mazaná a taky roztomilá.

Naše rodiny vlastnily napůl chatu na pláži v Oregonu; v pubertě jsme spolu trávili každé léto. Kromě ní už jsem další sestřenice a bratrance neměl. Neudělali jsme bez sebe krok. Byla o dva roky starší a o hodně napřed v klukovských a holčičích hrách. Takže mě naučila ‚ukaž mi ho a já ti ji taky ukážu‘, hru na doktora a pusinkování. Pubertu měla za sebou hodně brzy; mohl jsem se s ní muckat – spávali jsme ve stanu u moře. A když puberta přišla i na mě, dělala mi moc příjemný věci a taky mě naučila onanovat.“

„Takže jste…“

„To ne. K pohlavnímu styku nikdy nedošlo, ale mockrát chyběl jen krůček. A čím jsme byli starší, tím víc nás to k sobě táhlo, což bylo trošku divný, protože v dospělosti by o ní málokdo řekl, že je krásná. Spíš si lidi mysleli, že je taková srandovní.“

„To jako že s ní byla legrace?“ zeptal se Alex.

„To ne, myslel jsem to doslova. Má kulatý obličej, červené tváře, pihy a nepořádnou oranžovozrzavou kštici, a to jsou její přirozené vlasy. I když zrovna nedává najevo žádné pocity, vypadá jako šašek v cirkuse: má hodně vysoko obočí, velká kukadla a koutky pusy jsou neustále trošku nahoru, prostě se pořád sama od sebe usmívá. Při neutrálním výrazu vypadáme skoro všichni vážně nebo dokonce nešťastně. Ale Indie-co vypadá srandovně – jako by se

v duchu smála nějakému vtipu, a ani nemusí mít dobrou náladu. Ta její šaškovská vizáž lidi většinou odradí, muže nejvíc.

Škoda, že vnímají jen obal a obličej, protože takový tělo se hned tak nevidí, a že mám jako lékař v tomhle ohledu už něco za sebou. A v tom krásném těle se skrývá mimořádně živočišná osoba.

Nemá cenu kolem toho dlouho chodit: druhou takovou ženskou jsem v životě nepotkal. Při rozhovoru se tě pořád dotýká. Při chůzi se do tebe hned zavěsí. Dokud jste spolu, tak si ani pořádně nevšimneš, jakou má voňavku, ale jen co odejde, hned ti ta vůně chybí. Tenhle typ ženských se ti dívá přímo do očí a pořád se usmívá – jako by je nesmírně těšilo dívat se zrovna jen na tebe.

Vždycky má ve vlasech čerstvé květy, vlasy si vyčesává nahoru do volného drdolu. A když si je rozpouští, máš dojem, že se chystá svléknout do naha. A když tě poprosí, jestli bys jí vzadu na šatech nevytáhl zip, všimneš si, že nenosí podprsenku. Takováhle to je ženská."

„No jo," vzdychl si Alex. „Tak takovou jsem znal jen jednu, ale to je dlouhé vyprávění na někdy jindy. Povídej dál."

„Jenže jsme bratranec a sestřenice z prvního kolene… Zřejmě je i to zajímavý – prostě pokušení vlámat se do zapovězeného. Nebýt bratranec a sestřenice…, kdo ví, jak by to bylo? Lidi se většinou dají dohromady, když jsou mladí; přitáhne je k sobě sex. Nejde o nic jiného než o chemii. Kdybychom se s Indií seznámili na vejšce, možná jsme se vzali a měli děti, barák, tohle všechno. Přijatelné zopakování toho, jak žili naši rodiče. Přitom by to byla hrozná chyba, protože dnes už nemáme skoro vůbec nic společného, tedy kromě vzpomínek na dětství a sexuální přitažlivost.

Studovala na výtvarné škole v San Francisku a pak se odstěhovala do New Yorku. Pracuje tam ve světě módy a vede bohémský život. Skoro nic o ní nevím.

Shodli jsme se na tom, že se nemůžeme scházet, protože s přibývajícími roky jsme oba míň a míň konvenční – teda v náhledu na to, co spolu můžou dva lidi dělat. Je to chůze po tenkém ledě. Někdy před deseti lety byla nějaká rodinná oslava a nutkání se s ní vyspat vůbec nezesláblo. Ta chemie prostě nevyprchala. Jenže. Prostě jsme bratranec a sestřenice, krucipísek… Přece nám oběma záleží na příbuzných…, a tak… Kdepak, nic takovýho. No a minulý týden jsme se viděli v Seattlu."

Max-Pol si dolil víno a nechal Alexe viset na niti nakousnutého příběhu; přes kanál se zahleděl do dálky, pak se podíval na svůj odraz na hladině a usmál se.

„Takže…?“

„Když jsem dorazil do Seattlu, Indie-co už tam byla, ale ne kvůli mně. Pořádný rodinný trauma. Její táta – bratr mého táty a můj strejda – potřebuje transplantovat ledvinu. Indie se nabídla jako dárce. Tak moc naléhala, až jí strejda vysvětlil, proč zřejmě jako dárce nepřichází v úvahu: není jeho, adoptovali ji. Je *adoptovaná*. Hádej, komu tuhle novinu zavolala jako prvnímu. A proč…“

„A pak?“

„Právě… A pak. Byli jsme jak utržený ze řetězu. Tři dny a tři noci jsme to dělali v hotelu, znovu a znovu, jen co se libido trošku vzpamatovalo. Následovala typická melancholie – z vědomí, že víc už nikdy nebude. Samozřejmě že jsme oba svobodní a můžeme si jet, kam chceme, můžeme bydlet hodně daleko od Seattlu. Ale jakékoliv společné soužití prostě nepřipadá v úvahu. O incest teď už nejde, teda v biologickém smyslu ne. Ale stejně by na nás všichni tak koukali. Příbuzní by to nikdy nepochopili, nikdy by nám neodpustili. My prostě žádným způsobem nemůžeme rodiče ranit. Příliš nám na nich záleží.

Ale bez ohledu na příbuzenský vztah… – my stejně nemáme skoro nic společného, teda ty věci, co jsou podstatou dlouhodobějšího vztahu. Oba chceme žít úplně jinak. V mnohým jsme vyrůstali k něčemu podobnýmu, ale pak se naše cesty od sebe rozjely.“

„Bere tě ona stejně, jako ty ji? Jseš pro ni ten nejpřitažlivější chlap na světě? A tak dál?“

Max-Pol se začervenal a usmál se.

„Říká to, i když si teda nedovedu představit, že už by teď neměla na kontě úplnej zástup chlapů. Já se jí nezeptal a ona sama mi nic neřekla. Mluvili jsme jen o sobě. Jsme teď dospělí, a tak si o celé situaci a vlastních pocitech můžeme rozumně popovídat. Vyložili jsme karty na stůl. Zasmáli jsme se, jak je to celé absurdní. Pak jsme zase zvážněli a vrátili se do postele. A znovu a ještě jednou.“

„Uvidíte se ještě?“

„Jak bych mohl…? A… taky – jak bysme se mohli nevidět…“

„Takže kdyby mělo mezi tebou a Alicí dojít k sexu, máte pěknej problém…“

„Dá se to, Aleko, tak říct. Jsem vykolejenej, nachytanej na švestkách… Nevím, kam jdu. Mám v hnízdě obrovské vejce, snesl mi ho tam Osud.“

„Když budeš trpělivej, tak ho vysedíš,“ prohlásil Alex. „Máme takové rčení: *Kathe tokimasia jena ja efkeria.* Každé trápení se může v dobré obrátit.“

20 NÁVRAT

„VÁŠ AGENT PODÁ HLÁŠENÍ V ÚTERÝ V 10:00.“

Nelson Bellingham před obrazovkou počítače přemítal nad stručným e-mailem. Zamračil se a povzdychl si. „Alice,“ řekl nahlas. „Kdo jiný?“

Ten e-mail už čekal. Počítal i s tím, že o schůzku Alice nepožádá, ale jednoduše mu ji oznámí. *Z očí do očí a tváří v tvář jako vždycky,* řekl si.

Znovu si ten e-mail četl a usilovně přemýšlel. Při vědomí, že by atmosféra schůzky mohla být podrážděná, chtěl, aby byl přítomen i Jacks O’Rourke. Ten měl s firmou pořád ještě smlouvu na konzultace a nikdo jiný se nemohl Alici vyrovnat inteligencí. Alice a Jacks na sebe sice intelektuálně naráželi, ale Bellingham měl vždycky podezření, že mezi nimi panuje jakási nenaplněná přitažlivost. Tehdy ale pracovali spolu. Třeba ji rozhodí překvapení, že Jackse zase vidí, takže k přestřelce ani nedojde.

Když nic jiného, tak ji překvapí jeho vzhled. Po jejím odchodu z firmy obtloustlý, bledý a oholený Jacks zhubl a teď byl krásně opálený a měl vousy. Nechal práce a vydal se na pouť na východ – Bali, Indie, Nepál, Bhútán. Kamarádi mu říkali Bábú; byl to vtip, ale zároveň i výraz úcty k tomu, že byl teď někým jiným. Bylo to úplně evidentní – že se Jacks změnil. Teď byl tichý a vyrovnaný. Z arogantního a ambiciózního sobce nezůstalo vůbec nic. Jaký to udělá dojem na Alici?

Bellingham zavolal domácím telefonem sekretářce: „Spoj se, Ellen, s Jacksem O’Rourkem. Ať mi co nejdříve zavolá. Řekni mu, že potřebuju, aby ke mně přišel. Je to firemní priorita a zároveň i osobní záležitost.“

„A vy si myslíte, že si velký guru udělá čas?“

„Když mu řekneš, že přijela Alice O’Rileyová, tak určitě.“